

ÍNTIMA PARADOXA

Gòria Ganga

Íntima paradoxa

Silva editorial (Tarragona 2006)

En començar la lectura del llibre *Íntima paradoxa de la Gòria Ganga* creia que l'elecció d'aquest títol responia a un joc filosòfic per donar una presentació unitària a uns poemes plens de simbolisme. En observar a l'índex l'agrupació dels cinquanta poemes en tres grans blocs -*Ortodoxa, Metadoxa i Paradoxa*- vaig començar a entendre l'estructura d'aquest poemari. Em va agradar veure com se'ns oferix una unitat subtil i interna que neix d'una paradoxa en el seu procés creatiu.

La Gòria fa una mena d'afirmació existencial en esdevenir poeta. I això es reflecteix en aquest llibre a partir de sumes de petites negacions, tinguin aquestes una arrel externa (la manca de pau, la monotonia quotidiana de la feina, el fred dels indigents...) o a partir d'impulsos interiors que brollen d'un racó íntim i que defugen caure en la mentida o l'autoengany. El resultat és un discurs poètic madur i sincer construït, com el títol, en *Íntima paradoxa*.

Prologa el llibre l'Alfredo Gavín, un poeta que ha sabut sotmetre la seva paraula als imperatius inexorables del sonet i que actualment també es prodiga amb el dibuix. Ell coneix molt bé la trajectòria poètica de la Gòria. Ens parla dels poetes d'avui, que agrupa sota l'epítet de "poetes moderns", i d'ells ens diu que busquen en l'interior de si mateixos per donar llum a la paraula. A través d'aquests poemes de la Gòria podem constatar com tots ells brollen de la pròpia petjada. Són fruit de l'afany i l'esforç de l'autora per arribar a la poesia recercant el nucli de la seva pròpia intimitat. Com ens diu en el poema *Quiromància*, la voluntat de copsar la veu oculta que rau més enllà "d'aquelles ratlles/que fan ignots camins/sobre el paisatge pàl·lid de la mà".

Gòria Ganga ha demostrat un compromís social com a poeta (a través de la seva poesia publicada en llibres col·lectius, opuscles i revistes) amb un gran ventall de possibilitats temàtiques, ha demostrat dominar tanmateix les exigències tècniques i formals que requereixen els poemes, però també, en aquest cinquè llibre individual, demostra un compromís amb el jo més profund. Arriba a copsar una intimitat que ens empeny a cercar,

com demanava Goethe davant la mort, més llum. Pensem també en aquella recerca que feien els iniciats òrfics amb la música, la recerca d'un talismà, per il·luminar la nostra existència en forma d'una mena de paraula secreta (paraula situada en l'estoig amb què la Gòria anomena el poema). Com anuncia l'autora en els darrers versos del poemari ella perseverarà en aquesta recerca (*i seguiré nedant per abraçar el prodigi/ d'aquesta nova emoció*) i, en fer-ho, deixarà a tots els seus lectors i lectores el goig d'un llibre com aquest, on la raó i el sentiment, el seny i la rauxa, es fonen en una profunda reflexió plena de lirisme que supera tota contradicció.

Un pas per aquest poemari ens acompanyarà en la nostra intimitat quotidiana. Evocar la quotidianitat des del pensament i el sentiment, per endinsar-nos en paraules de l'autora *en un mar de poesia* és una bona manera d'omplir de vida i emoció cada petjada que donem, sigui o no raonada. És aquesta la nostra particular *Íntima paradoxa*. Una paradoxa que sempre ens acompanya, la que ens evoca Gòria Ganga en aquests versos, quan cada poema ens truca a la porta i ens despulla d'artificis i vanitats; quan cada poema ens convida a cercar sense excusa la nostra pròpia veu... la veu de l'ànima.

M. CARME DOMINGO

Publicat al diari *El Punt* el 12 de febrer de 2007

http://www.vilaweb.cat/www/elpunt/noticia?p_idcmp=2269724